

Conservatorium-orkest krijgt z'n fundament

Door Willem Jan Keizer

Rotterdam – Jarenlang heeft het Rotterdams Conservatorium het zonder eigen symfonie-orkest moeten stellen. Meestal omdat er gewoonweg niet genoeg musici voor aan dit instituut te vinden waren, in een enkel geval ook wegens gebrek aan kwaliteit. Doch sinds enige jaren worden er verwoede pogingen gedaan om deze achterstand in te halen, inmiddels zelfs geheel op eigen kracht; dat wil zeggen: met louter eigen studenten. Gisteravond vond in de Doelen het jaarlijkse slotconcert plaats, een mooi moment om te kunnen evalueren wat een jaar intensief werken heeft opgeleverd.

De afgelopen jaargang had een prachtig programma ingestudeerd, met als hoofdmoot 'Don Quichote' van Richard Strauss. Al in de ouverture tot 'Der fliegende Holländer' van Wagner waamee het bal werd geopend bleek waar de sterke en zwakke kanten van deze orkestklas lagen. Tegen de omvangrijke kopersectie staken de violen bleekjes af; met weinigen als zij waren, werden deze bij tijd en wijle bijna van het podium geblazen. Ook de lage strijkersgroep bleek onevenredig groot te zijn, waardoor de violen nog verder van kleur verschoten. Daarbij gevoegd de grote moeite die zij hadden om in de snelle loopjes de noten zuiver en gelijk te krijgen – iets wat in de 'Don Quichote' als on-

der een vergrootglas nog duidelijker werd – en duidelijk mag zijn dat met name hier nog veel werk verricht zal moeten worden. Anders gezegd, de viool-opleiding heeft nog te weinig kwaliteit om zich te kunnen meten binnen de arena van het orkestleven. Bij de blazers ligt dat anders. In het bijzonder de eerste hobo en klarinet leverden puntgaaf partij.

In Vaughan Williams' Concert voor bastuba en orkest (met een briljante solopartij van tubaïst Arjan Stroop) heeft het orkest een aanzienlijk kleiner aandeel, doch in de typisch Engelse romance kon het orkest het *schmieren* niet laten. Ondanks de steeds veelvuldiger gemaakte fouten werd toch duidelijk dat het fundament voor een goed orkest nu wel is gelegd. En verheugend is het om altvioliste (solo in Strauss) Karin Dolman als een absoluut talent te kunnen ontdekken. Zij beschikt over een gloedvolle en warme toon, die duidelijk soepeler in de orkestbegeleiding mengde dan de cello van Herre-Jan Stegenga in dezelfde compositie.

Grote Zaal de Doelen: Symfonie-orkest Rotterdams Conservatorium o.l.v. Arie van Beek. M.m.v. Arjan Stroop-tuba; Karin Dolman-altviool; Herre-Jan Stegenga-cello. Werken van Wagner, Vaughan Williams en Strauss. Gehoord: 25 juni; herhaling morgenavond Beurs van Berlage, Amsterdam.